

שבידו, ויורה בו דהידהדהדה קולגי. ההליקופטר נבהל כנראה מהאיומים והסי תלק מהאיוור.

בעוד אנחנו מדברים, והנה מגיע כבוד הרב בכבודו ובעצמו. ממצמץ בעיניו, לוחץ את ידי ומוטר דרישת-שלום לאורי אבנרי. "כבוד הרב", אני פותחת. הרב קולט את האירוניה בקולי, ואומר לי "איזה כבוד, הרי בכל פעם שכותבים את המילה רב בהעולם הזה, אתם מוסיפים מרכאות." "מה יש בתוך הבונקר?" אני שואלת. "מה זה עניין שלך מה יש בו? בבוא היום תדעי מה יש בו", הוא מפליט וממחר להיכנס לבונקר הסודי. אחד מחיילי-השר קולד שלו דוחף אותו בישבן והרב מתחלק פנימה. מתוך הבונקר נשמעים מילמולים באנגלית.

ג'רי, על הגג, החליף כעת את המקל במוט ברזל. "טו סולדג'רס און א ג'יפ אר קאמינג", הוא מדווח לשומר היושב בפתח הבונקר, וקורא גמרא. "רוצה קומיקס?" אני מציעה לו, והוא מביט עלי בתמהון. זהו פיל מקליפורניה. הוא בא לכאן כדי לעצור את הנסיגה מסיני, ולהילחם בחיילי לים.

"לא יישפך כאן דם", אומר בעברית צעיר תימני עם כיפה על ראשו. איך הוא התגלגל אל האמריקאים המטורפים האלה? "למדתי אנגלית בבית-הספר", הוא מסביר. אכן, הסבר משכנע. "אני חייל מילואים, ולא אשפוך דם של חייל צה"ל." "דם! דם! דם! דם! דם! דם! דם! יותר טוב שימותו פה חיילים מאשר שכל עם ישראל ימות במלחמה!" מצווחת סבתא יורעאלית. הקדוש-ברוך-הוא מומן לה לעת זיקנתה ייגושים לא קטנים.

לידנו נמצאת רבקה שימעון מירושלים.

הישבן של כהנא

אחד מאנשי כהנא דוחף את הרבי שלו לתוך ה"בונקר. חיילי צה"ל מספרים כי בבונקר אוגרים אנשי "הרב" כהנא מזון בלבד. אנשי כהנא מתרגזים וטוענים שהחיילים אינם יודעים מה נמצא בבונקר, כי מעולם לא ביקרו בו. על הבונקר וסביבתו שומרים אנשי של מאיר כהנא, רובם צעירים דוברי אנגלית.

מעט, ושחיי נהרסו. חבר בתנועה לי עצירת הנסיגה בסיני מבקש מאיתנו: "עזבו את מישפחת פרחן. מצבם קשה מאוד." במושב אוגדה מספר לנו חבר אחר של התנועה לעצירת הנסיגה: "אנשים פה השתגעו לגמרי. שניים אושפזו, שלר שה ניסו לשים קץ לחייהם, ורק היום שמעתי מה קרה לאבי פרחן."

בדרך לעצמונה אנחנו אוספות את איציק בולקא, חבר עצמונה. בן-דודה של הומרת אירית בולקא. "חבל עליה, היא תועה, אבל יום אחד הקדוש-ברוך-הוא יפקח את עיניה", הוא אומר. אנחנו משוחחים על מוג'האווי, ועל כך שהחבל ריק כי מרבית חברי התנועה לעצירת הנסיגה נסעו להפגנה. ברגע שהבין איציק ש אנחנו עיתונאיות, קרה לו מה שקורה כיום לכל תושב בחבל ימית — הוא הפך פיתאום לנואם נלהב והירצה לפנינו על אהבת ארץ-ישראל, קריעת ארץ-ישראל, והקדוש-ברוך-הוא.

איציק מדבר, ועיניו הכחולות בוערות. הוא נמצא בעצמונה כבר שלוש שנים. הגיע ממושב דתי ליד נהלל, ברגע שאריק שרון הצהיר על המיגדלים הפורחים. אנו מנסות לשאול אותו כיצד חיים בתנאים הלוציים. מעניינות אותנו במיוחד נערות ישראל הכשרות. כיצד משתלבים החיים העצמאיים עם החינוך הנוקשה שקיבלו (המשך בעמוד 80)

אמה של התינוקת שצעקה "אבא! בטל-וויזיה כשפינו אותה מחצר-אדר. שאלתי אותה אם חשבה כיצד משפיע הדבר על הילדה. רבקה, חברת גוש-אמונים, טוענת שהילדים צריכים לעבור את החוויה על בשרם. "אבל לא חלמתי שהחיילים ית נהגו בפראות שכזאת", היא מקוננת. האם לא ידעה שיפנו אותה מחצר-אדר? "כן, ידעתי, אבל לא האמנתי, לא האמנתי". חוסר האמונה במציאות והאמונה בקדוש-ברוך-הוא הם הפיתרון לכל ה"בעיות. רבקה יודעת שעל ילדתה עברה חוייה קשה, אך היא אינה מודאגת. "הקדוש-ברוך-הוא יחוק אותנו", היא אר מרת.

יצאנו מהמוטל ונשמנו לרווחה. הם טור ענים שזוהי ארץ-ישראל. אבל גילה ה" צלמת ואני הרגשנו לגמרי לא בישראל בתוך חבורת האמריקאים ותומכיהם, שכ" שו את המוטל.

ים של מקרים בלב המידבר

אנחנו נוסעות לעזה, למישפט של אבי פרחן. בית-המישפט הצבאי ב" עזה ריק. מאוחר יותר אנחנו שומעות ברדיו שהשופט האריך את מעצרו של פרחן שלא בפניו. החבל מלא בסיפורים. מספרים שדעתו של פרחן השתבשה עליו

זה מה שנשאר איציק בולקא, חבר התנחלות עצמונה, מראה בידו על מה שנשאר מהתנחלות חצר-אדר — ערימות של גרוטאות וארגי עגבניות, "צה"ל, כדרכו, עשה עבודה יסודית" אמת.

רובים וקוקה קולה חיילי-מילואים יושב בכיכר של ימית, ב" מיסעדת אירופה הקטנה, ושוחה קוקה קולה. הרובים מונחים על הריצפה. שלמה, בעל המיסעדה, הזמין רק ארגז קוקה-קולה אחד.